

Заједничка адвокатска канцеларија *Добрић*

Адвокати

Владимир Љ. Добрић
Бранислав В. Маринковић

Душан М. Васиљевић
Ана Н. Деспотовић

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
21000 Нови Сад
Сутјеска 3

2 Ст. 9/2010

за

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД

Стечајни дужик: Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају, Нови Сад, мат. бр. 08041750, ПИБ 100239349, кога заступа стечајни управник Никола Павловић

Стечајни поверилац: Илија Девић из Београда, Виле Равијојле бр. 9. кога заступа по пуномоћју у предмету Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15

ЖАЛБА СТЕЧАЈНОГ ПОВЕРИОЦА
на решење Привредног суда у Новом Саду
2 Ст. бр. 9/2010 од 16.04.2021. године

Стечајни поверилац је примио решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст. бр. 9/2010 од 16.04.2021. године и у законском року изјављује жалбу, побијајући га у целости из свих законских разлога, а нарочито због:

- битне повреде одредаба поступка,
- погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања,
- погрешне примене материјалног права.

Стечајни поверилац предлаже да Привредни апелациони суд укине решење 2 Ст. бр. 9/2010 од 16.04.2021. и истовремено мериторно одлучи по жалби стечајног повериоца Илије Девића на решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст. бр. 9/2010 од 01.04.2021. тако што ће усвојити жалбу и укинути решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст. бр. 9/2010 од 01.04.2021. као незаконито.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

Првостепени суд је донео два незаконита решења. **Прво** решење 2 Ст. бр. 9/2010 од 01.04.2021. којим је:

- констатовао да је део покретне и непокретне имовине стечајног дужника описан у уговору о купопродаји који је 26.03.2021. стечајни дужник потписао са купцем MAT Real estate d.o.o. из Новог Сада – продат том купцу,
- утврдио да је наведени купац постао ималац права својине и права коришћења на

- непокретностима (имовинска целина бр. 2.) као и власник покретне имовине према спецификацији из уговора о купопродаји,
- наложио РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад да брише све забележбе и терете, а потом и да упише право својине у корист купца.

Када је стечајни поверилац у законском року од 8 дана од дана истицања наведеног решења на огласној табли суда уложио 08.04.2021. жалбу, првостепени суд је донео и **друго** незаконито решење 2 Ст. бр. 9/2010 од 16.04.2021. о одбацивању жалбе као неблаговремене, погрешно наводећи у изреци решења да је жалба изјављена 12.04.2021.

Приликом доношења решења 2 Ст. бр. 9/2010 од 16.04.2021. првостепени суд је погрешно утврдио када је жалба изјављена, наводећи датум 12.04.2021.

Стечајни поверилац прилаже доказ да је жалба изјављена 08.04.2021.

Доказ: Жалба стечајног повериоца од 08.04.2021. са пуномоћјем и потврдом о препорученој пошиљци од 08.04.2021.

На судском порталу стечајног предмета, наведена жалба је заведена под ред. бр. 1554 дана 09.04.2021.

У овом стечајном предмету постоји и жалба стечајног повериоца Илије Девића од 12.04.2021. али се та жалба односи на решење стечајног судије од 06.04.2021.

Због наведеног, чињенично стање у погледу датума изјављивања жалбе је погрешно утврђено, што је жалбени разлог довољан за усвајање жалбе.

Дакле и према дану када је жалба предата препорученом пошиљком и према дану када је жалба заведена у стечајном спису, ради се о благовременој жалби. У том смислу, податак о датуму изјављивања жалбе (12.04.2021.) у супротности је са доказима у спису предмета, што је побијано решење чини нејасним и што представља други жалбени разлог – битну повреду правила поступка.

У побијаном решењу суд се позвао на одредбе чл. 12. ст. 6. Закона о стечајном поступку (стечајни судија доноси одлуке и предузима друге радње по питањима која нису у делокругу стечајног већа) и на чл. 32. ст. 2. и 3. Закона о стечајном поступку (рок за жалбу је 8 дана и он тече од дана објављивања решења на огласној табли суда). Као што се види из жалбе, првостепени суд је погрешно применио чл. 12. ст. 6. Закона о стечајном поступку, јер је био дужан да благовремену жалбу проследи Привредном апелационом суду на одлучивање по жалби, а не да погрешном применом ове законске одредбе онемогући стечајног повериоца у коришћењу права на правни лек. Околност како је стечајни поверилац сазнао за постојање побијаног првостепеног решења нема значај за одлуку суда. Битно је да је жалба поднета у законском року. Суштина оглашавања наведеног решења на огласној табли суда је да се побијано решење учини доступним јавности, одн. свим стечајним повериоцима који сматрају да је наведено решење незаконито и да га треба побијати жалбом а не да се поједини стечајни повериоци онемогуће у остваривању права на жалбу.

Зашто је првостепени суд онемогућио стечајног повериоца у праву да изјави жалбу на решење 2 Ст. бр. 9/2010 од 01.04.2021. када је очигледно да је жалба изјављена у законском року?

Објективна последица незаконитог одбацивања жалбе је „усмеравање“ различних и стечајних поверилаца који неће моћи да наплате своје потраживање од стечајног дужника из остварене продаје, на стечајног повериоца Илију Девића, који је јемац за обавезе стечајног дужника (за

вредност од преко десетак милиона евра). Продаја имовинских целина 1, 2. и 3. на начин и под условима како је предложио стечајни управник, омогућиће намирење само мањег дела различитих права Credit AgricoleBank а.д. Нови Сад и Пореске управе. Остали повериоци неће бити намирени ни у најмањем делу из остварене продаје. Трошкови такве продаје су преко 40.000 евра? Награда коју стечајни управник остварује по том основу су такође око 40.000 евра? Како је могуће да у образложењу побијаног решења нема ниједног навода да ли је стечајни судија утврдио на шта се односе трошкови продаје и када су настали, одн. да ли су оправдани или не?

Инвестиција нове аутобуске станице и новог сервисног центра је пре стечаја вредела преко 100 милиона евра, а сада се у стечајном поступку имовинска целина бр. 2. (нови сервис) продаје за 1,45 милиона евра. Остварена цена не може бити жалбени разлог, али је последица и показатељ бројних неправилности које су претходиле самој продаји на које је стечајни поверилац Илија Девић указао дајући примедбе у поступку оглашавања продаје, а потом и на одлуке стечајног управника поводом реализоване продаје. Енормно високи трошкови продаје морали су бити предмет оцене стечајног судије, што је изостало.

Међутим, по оцени стечајног повериоца Илије Девића, основни разлог за онемогућавање права на жалбу је незаконита пракса двоструке надлежности стечајног управника и стечајног судије, коју је овај суд успоставио у овом стечајном предмету у поступку продаје стечајне имовине. У конкретном случају, Закон о стечајном поступку нема одредбу која даје право стечајног судији да доноси решење којим би констатовао да је продаја извршена и којим би наложио надлежној служби за катастар непокретности да брише постојеће забележбе и да упише купца непокретности као власника. Таква могућност је предвиђена чл. 133. ст. 12. Закона о стечају који се не може ретроактивно примењивати. Стечајни суд је био дужан да примени чл. 110. ст. 1. Закона о стечајном поступку према којем „продају целокупне имовине или дела имовине из стечајне масе врши стечајни управник или лице које он овласти“. Таква надлежност стечајног управника проистиче и из чл. 17. ст. 1. т. 11. Закона о стечајном поступку. Према чл. 12. Закона о стечајном поступку стечајни судија нема овлашћења да доноси решење које би замењивало уговор о продаји. Наведене законске одредбе значе да је стечајни управник дужан да продају непокретности изврши према правилима из Закона о промету непокретности, који у чл. 4. ст. 1. и 4. предвиђа да се уговор о продаји непокретности мора закључити у форми јавнобележничке солемнизоване исправе, а да уговор који не испуњава услове наведене форме не производи правно дејство. Спорна продаја је извршена а да закључени уговор од 26.03.2021. не испуњава услове из чл. 4. Закона о промету непокретности, што значи да не производи правно дејство уопште (уговор је ништав), што даље значи да не може бити основ ни за уплату купопродајне цене. Због тога је првостепени суд побијаним решењем „креирао“ нови правни основ за пренос права својине, као да има услова за ретроактивну примену чл. 133. ст. 12. Закона о стечају. На тај начин је првостепени суд побијаним решењем погрешно применио и материјално право, и то одредбе чл. 4. ст. 1. и 4. Закона о промету непокретности и чл. 454. ст. 1. Закона о облигационим односима („Уговором о продаји обавезује се продавац да пренесе на купца право својине на продату ствар и да му је у ту сврху преда, а купац се обавезује да плати цену у новцу и преузме ствар“).

Закон о стечајном поступку и Закон о стечају имају две различите правне концепције продаје имовине стечајног дужника. По првој концепцији (Закон о стечајном поступку), законодавац се одлучио да је продаја имовине стечајног дужника у искључивој надлежности стечајног управника и да је уговор о продаји деривативни основ да продавац (стечајни управник) пренесе својину на купца, а да купац плати продавцу цену. Пуноважан уговор је основ како за пренос права својине тако и за уплату цене. Правилном да се уплатом цене бришу терет на продатој

имовини не доводи се у питање деривативни начин стицања права својине¹, јер се и даље захтева да постоји уговор о продаји (непокретности), који мора бити правно ваљан, да би уопште постојао основ како за пренос права својине, тако и за уплату цене. Без правно ваљаног уговора нема ни основа за уплату цене, па ни за брисање терета који су успостављени у корист трећих лица. По другој концепцији, својина на продатој имовини стечајног дужника стиче се оригиналним путем, на основу правноснажног решења стечајног судије, те је због тога могуће да се раздвоји обавеза плаћања цене и пренос права својине, с тим што је услов уплате цене разлог за доношење решења из чл. 133. ст. 12. Закона о стечају. Без доношење решења из чл. 133. ст. 12. Закона о стечају нема услова ни за пренос права својине нити за брисање терета.

Приликом доношења побијаног решења суд није у образложењу навео да примењује чл. 133. ст. 12. Закона о стечају, јер би то била очигледна незаконитост, већ је навео чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку („када купац исплати цену, на купца се преноси имовина без терета“). Одредба чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку предвиђа да након правноваљаног уговора о продаји и извршене уплате продајне цене, наступају правне последице продаје имовине у стечају у смислу да купац не само постаје власник те имовине, већ и да се бришу сви терети на продатој имовини. За наступање наведених последица не тражи се „додатни“ правни основ, тј. решење стечајног судије. Сходно наведеном, није било законског основа за доношење побијаног решења, јер све правне последице морају наступити и без побијаног решења, а на основу правно ваљаног уговора о купопродаји.

Због наведеног нема основа за позивање на став из пресуде Врховног касационог суда Прев. 576/2018 од 17.10.2019. јер се наведена пресуда односи на продају стечајне имовине (стечајног дужника) по одредбама Закона о стечају. Правни став Врховног касационог суда из ове пресуде на одређени начин потврђује правне наводе из ове жалбе да продаја имовине стечајног дужника није утемељена на уговору већ на основу правноснажном решењу стечајног судије, све имајући у виду стечај по одредбама Закона о стечају („Сл. гласник РС“ бр. 104/2009 и 99/2011), који се у овом стечајном предмету не примењује. Следствено томе, Врховни касациони суд је закључио да се ваљаност продаје не може оспоравати у парничном поступку за утврђење ништавости уговора о купопродаји, већ једино у жалби на решење стечајног судије.

Нема основу ни за примену става Јавнобележничке коморе да се уговори које закључује стечајни управник у поступку продаје непокретности не солемнизују код јавног бележника, јер се и наведени став односи на уговоре који се закључују у поступку продаје по одредбама Закона о стечају, а не по одредбама Закона о стечајном поступку.

На основу свега наведеног, испуњени су услови не само да другостепени суд укине побијано решење 2 Ст. бр. 9/2010 од 16.04.2021. о одбацивању жалбе као неблагоприятне, већ и да укине решење 2 Ст. бр. 9/2010 од 01.04.2021. којим је суд:

- констатовао да је део покретне и непокретне имовине стечајног дужника описан у

¹ За деривативни начин преноса права својине битно је да су кумулативно испуњена три услова. Први је да је власник сагласан са преносом, други је да купац прихвата пренос објекта преноса као свој и трећи услов је тзв. „принцип континуитета“, тј. да купац прибавља право од власника, преко њега. Принцип континуитета први је као нужан трећи услов образложио Кант (Kant I, Practical philosophy, Cambridge University Press, 1999, 411-412, 421-426.), који је навео да се уговорни пренос дешава у складу са законом континуитета (*lex continui*), што значи да се државина на објекту преноса не прекида на тренутак за време тог преноса, јер би у супротном стицалац прибавио објекат преноса као нешто што нема држаоца (*res vacua*), одн. такво стицање би било оригинално, што је у супротности са концептом уговора. Због тога, пренос онога што припада некоме на другога није једна воља одвојена од друге (*promittentis et acceptantis*), већ су то две уједињене воље. Пренос се не реализује тако да преносилац напушта (*derelinquit*) државину у корист другог или се одриче (*renundat*) свог права и други га стиче или обрнуто. Пренос је због тога чин у којем објект, у једном тренутку припада обема странама истовремено, као што се за камен који је бачен, у тренутку када достигне навишу тачку своје путање, може сматрати да се истовремено успиње и пада, тако што најпре прелази из кретање навише (успињање) у пад. У том смислу се уговорни (вољни) трансфер права својине разликује од свих других начина преноса својине.

уговору о купопродаји који је 26.03.2021. стечајни дужник потписао са купцем MAT Real estate d.o.o. из Новог Сада – продат том купцу,

- утврдио да је наведени купац постао ималац права својине и права коришћења на непокретностима (имовинска целина бр. 2.) као и власник покретне имовине према спецификацији из уговора о купопродаји,
- наложио РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад да брише све забележбе и терете, а потом и да упише право својине у корист купца.

Београд, 21.04.2021.

Пуномоћник стечајног
повериоца Илије Девића

Владимир Љ. Добрић, адв.

ВЛАДИМИР Љ. ДОБРИЋ
АДВОКАТ
11000 БЕОГРАД, Бирчанинова 15
Телефон: (011) 2687-514
Моб: 064 1153-999

Заједничка адвокатска канцеларија *Добрић*

Адвокати:

Владимир Љ. Добрић
Бранислав Маринковић

Душан М. Васиљевић
Ана Н. Деспотовић

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
21000 Нови Сад
Сутјеска бр. 3

2 Ст. 9/2010

за

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД

Предмет: Жалба на решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст. 9/2010 од 01.04.2021.

Стечајни поверилац Илија Девећ је дана 08.04.2021. путем емаила примио решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст. 9/2010 од 01.04.2021. и у законском року изјављује жалбу на наведено решење, побијајући га у целости из свих законских разлога, а нарочито због:

- погрешне примене правила поступка,
- погрешно утврђеног чињеничног стања,
- погрешне примене материјалног права.

Стечајни поверилац Илија Девећ предлаже да другостепени суд укине побијано решење и врати га првостепеном суду на поновни поступак.

Побијано решење је донето на предлог стечајног управника од 31.03.2021. Наведеним решењем суд је на предлог стечајног управника на основу чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку одлучио:

- констатовао је да је део покретне и непокретне имовине стечајног дужника (описан у наведеном уговору о купопродаји који је 26.03.2021. потписан са купцем MAT real estate d.o.o. из Новог Сада – продат купцу MAT real estate d.o.o. из Новог Сада,
- утврдио је да је наведени купац постао ималац права својине и права коришћења на продатим непокретностима као и власник покретне имовине према спецификацији из уговора о купопродаји,
- наложио је РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад да брише све забележбе и терете, а потом и да упише право својине у корист купца.

У образложењу се наводи да је решење донето на основу чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку.

Одредба чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку гласи:

„Када купац исплати цену, на купца се преноси имовина без терета“.

Сходно наведеном одредба чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку не даје овлашћења стечајном судији да може донети ожалбено решење.

Таква законска могућност уведена је тек Законом о изменама и допунама Закона о стечају („Сл. гласник РС“ бр. 113/2017), којиме је измења чл. 133. ст. 13. и 14. Закона о стечају, који гласе:

„Стечајни судија ће решењем констатовати да је продаја извршена и наложити одговарајућем регистру упис права својине и брисање терета насталих пре извршене продаје, односно упис других права стечених продајом. Наведено решење са доказом о уплати цене је основ за стицање и упис права својине купца, без обзира на раније уписе и без терета, као и без икаквих обавеза насталих пре извршене купопродаје, укључујући и пореске обавезе и обавезе према привредним субјектима пружаоцима услуга од општег интереса које се односе на купљену имовину.

Решење из става 13. овог члана објављује се на огласној и електронској табли суда и доставља разлучном, односно заложном повериоцу који има разлучно, односно заложно право на имовини која је обухваћена продајом и на њега жалбу могу поднети сва заинтересована лица“.

Сходно наведеном, приликом доношења ожалбеног решења, суд се формално позвао на одредбу чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку, а суштински је применио одредбу чл. 133. ст. 13. и 14. Закона о стечају, која се не може ретроактивно примењивати сходно чл. 207. ст. 1. Закона о стечају.

Да се ради о ретроактивној примени чл. 133. ст. 13. и 14. Закона о стечају види се и из поуке о правном леку у ожалбеном решењу, према којем се рок за жалбу од 8 рачуна од дана истицања решења на огласној табли суда.

Поред наведеног, погрешна примена материјалног права и битна повреда правила поступка постоји јер суд приликом оцене законитости продаје непокретности као дела стечајне имовине није применио правило из чл. 110. ст. 1. Закона о стечајном поступку, које одређује да „продају целокупне имовине или дела имовине из стечајне масе врши стечајни управник...“ Према чл. 17. ст. 1. т. 17. Закона о стечајном поступку продаја (уновчење) ствари и права стечајног дужника је у надлежности стечајног управника а не стечајног судије. Делокруг послова стечајног судије из чл. 12. Закона о стечајном поступку не предвиђа процесно овлашћење стечајног судије да може донети ожалбено решење, посебно јер Законом о стечају послови уновчења стечајне масе долазе у искључиву надлежност стечајног управника.

У конкретном случају, стечајни управник је био дужан да закључи уговор о купопродаји непокретности у складу са чл. 4. ст. 1. Закона о промету непокретности непокретности („Сл.

гласник РС“ бр. 93/2014, 121/2014 и 6/2015), што у конкретном случају значи да уговор о купопродаји морао да закључи у облику јавнобележничке потврђене (солемнизоване) исправе. Уговор о промету непокретности који не испуњава прописани услов форме не производи правно дејство у смислу чл. 4. ст. 4. Закона о промету непокретности.

Ожалбеним решењем се не може „конвалидирати“ пропуст стечајног управника да закључи уговор о промету непокретности у складу са чл. 4. ст. 1. Закона о промету непокретности, нити се на продају непокретности у овом стечајном поступку могу ретроактивно примењивати одредбе чл. 133. ст. 13. и 14. Закона о стечају.

Одредба чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку је одредба која обавезује стечајног управника да изда купцу сагласност да се може уписати као власник купљених непокретности тек након што уплати купопродајну цену, што је уобичајена уговорна одредба (*clausula intabulandi*). Део ове одредбе о преносу имовине без терета је правна последица (брисања терета) која наступа по самом закону у случају да се ради о терету у корист трећих лица.

С обзиром на наведено, није било законских услова да стечајни суд констатује да је део непокретне имовине стечајног дужника продат купцу МАТ real estate d.o.o. из Новог Сада, да се утврђује да је наведени купац стекао право својине на купљеним непокретностима, као и да се налаже Служби за катастар непокретности Нови Сад 1 да по правноснажности решења изврши упис брисања терета и упис права својине на име купца непокретности, те да наложи Агенцији за привредне регистре да брише из регистра заложног права заложног права уписаног на покретним стварима и правима стечајног дужника.

Првостепени суд је пропустио да оцени да ли је стечајни управник 26.03.2021. закључио са купцем МАТ real estate d.o.o. из Новог Сада уговор о купопродаји непокретности у складу са чл. 110. ст. 1. Закона о стечајном поступку и чл. 4. ст. 1. Закона о промету непокретности, те да ли закључени уговор о купопродаји производи правно дејство. Према чл. 454. ст. 1. Закона о облигационим односима „уговором о продаји обавезује се продавац да пренесе на купца право својине на продату ствар и да му је у ту сврху преда, а купац се обавезује да плати цену у новцу и преузме ствар“. Да је суд ценио уговор о купопродаји дошао би у ситуацију да цени да ли је уговор о купопродаји од 26.03.2021. (под условом да је правно ваљан) довољан правни основ да купац уплати цену и да стечајни дужник као продавац пренесе својину на непокретностима на купца. У том случају би доношење ожалбеног решења било сувишно и беспредметно. Уколико би суд при таквој оцени закључио да закључени уговор о купопродаји од 26.03.2021. није уговор који производи правно дејство због недостатка прописане форме у смислу чл. 4. ст. 1. и 4. Закона о промету непокретности, тада такав уговор не може бити основ ни за пријем купопродајне цене (па ни за примену чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку) нити за пренос права својине.

Првостепени суд је уместо да оцени закључени уговор о купопродаји од 26.3.2021. „дуплирао“ правни основ за пренос права својине, у покушају да елиминира недостатке обавезне форме таквог уговора. На тај начин, првостепени суд је омогућио да ништав уговор о купопродаји од 26.03.2021. буде пуноважан правни основ за пријем купопродајне цене, а да побиијано решење буде правни основ за пренос права својине на непокретностима, све са образложењем да се на купца преноси имовина (право својине) након уплате купопродајне цене (погрешна примена чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку).

Због свега наведеног, стечајни поверилац Илија Девид предлаже да другостепени суд усвоји жалбу и укине ожалбено решење.

Београд, 08.04.2021.

Пуномоћник стечајног повериоца
Илије Девид

СТАНИСЛАВ С. ДОБРИЋ
АДВОКАТ
11000 БЕОГРАД, Милана Ракића 15
Телефон: (011) 2687 514
моб 064 1153-939

Заједничка адвокатска канцеларија *Добрић*

Адвокати:

Владимир Љ. Добрић
Бранислав Маринковић

Душан М. Васиљевић
Ана Н. Деспотовић

ПУНОМОЋЈЕ

Овлашћујемо:

ВЛАДИМИРА Љ. ДОБРИЋА
адвоката из Београда, Бирчанинова бр.15.

да може заступати:

Илију Девећа из Београда

пред Привредним судом у Новом Саду у стечајном предмету 2 Ст. 9/2010, као и пред свим другим судовима и државним органима, да може изјављивати редовне правне лекове, као и да предузима друге правне и фактичке радње које су у интересу даваоца пуномоћја.

Пуномоћник је овлашћен у наше име и за наш рачун примати писмена, предузимати све радње заступања без ограничења које су у нашем интересу, све без наше даље сагласности и присутности, а све његове радње признајемо као своје.

Уједно овлашћујем и адвокате Бранислава Маринковића, Душана Васиљевић, Ану Деспотовић, сви из Београда, Бирчанинова 15 да ме могу заступати у овом стечајном предмету.

Пуномоћје важи до опозива.

Београд,
08.04.2021. год.

ВЛАСТОДАВАЦ

Илија Р. Девећа из Београда,
Виле Равијојле бр. 9, ЈМБГ 2507952880033

Илија Девећа из Београда

PT 1 11850

227 030421/54

REC44617448

30g

105.00

(Жиг поште)

(Пријемни број)

(Маса)

(Попштина)

Пошљак поштом алат:

ПРИМАЛАЦ		Посебне услуге	
[Handwritten recipient name]		(Неопходно пренаћи)	
[Handwritten address]		Повратница	Авионом
[Handwritten address]		Лично	☒
[Handwritten address]		Општина:	дн.
[Handwritten address]		Вредност:	дн.
[Handwritten address]		Потврђујем да не могу бити захтеваних услуга	
[Handwritten address]		(Потпис пошљаоца)	

41025
(Поштански број)

Чаша
(Место)

[Handwritten postal code]
(Поштански адресни код)

